UNITED STATES HOLOCAUST MEMORIAL MUSEUM

Ukrainian Museum-Archives of Cleveland
Displaced Persons Camp Periodicals Collection

Item in Public Domain or an Orphan Work:

The United States Holocaust Memorial Museum Library respects the copyright and intellectual property rights associated with the materials in its collection. According to the Library's knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified. If you hold an active copyright to this work--or if you know who does--please contact the USHMM Library by phone at 202-479-9717, or by email at reference@ushmm.org.

Also available via libraria.ua.

160. 732

Однодніївка гіркого сміху:

ЛЮШНЯ

Картярі

Карти... Карти!.. Їх грають усі в усіх таборах, при всіх нагодах. Еміґраційне простолюддя ріже фербля, двадцятьодно, тисячку; паскарі воліють покера або ремі, а еміґраційні пани грають кульберсонівського бриджа. Це дуже приємна гра, тимбільше, коли її грати на кошти загалу. На нашій світлині момент ліцитації цікавого бриджового робра, до якого засіли (зліва направо) ЦПУЕ, КУК, УГВР і ОПУЕ-Мюнхен. Розгривка ще триває. Цікаво лише, скільки нас той їхній бридж буде коштувати?

Ч.: 1 і — останнє. *На чужині, сьогодні.*

В НАЙМАХ У „ЄДИНОКРОВНИХ"?

Дорогий Лазар Мойсеєвич, ми повідомляємо вас, що передане нам доручення ударно перевиконуємо. Хахли дурні, робота йде легко.

ЧОМУ — ЛЮШНЯ?

Люшня — частина воза, якою при нагоді можна проїхатись по голові сусіда. Отже засіб брутальної арґументації при вирішуванні спорів у примітивів.

Так узасаднював своє становище проти назви „Люшня" один визначний український мистець і так власне він, проти своєї волі, переконав нас, що наша однодніка гіркого сміху може й мусить називатися якраз — Люшня, щоб нею проїхатись по розпалених головах наших запроторених земляків.

Бо невже всі ми, позбавлені вітчизни ізгої, у таборах на ласкавому хлібі, цьковані на приватках авслендри, непевні завтра дішсти, словом громада у стані найгрізнішої небезпеки, — а все ж одночасно і притаєна, єдина надія нашого многострадального народу на рідних землях — не примітиви, коли в нас є те, що власне, нажаль, є: 9 партій, два уряди, близько 40 міністрів, східняки й галичани, православні й уніяти або католики й схизматики, новоспечені таборові аристократи і плебеї і т. д. і т. д. Хіба ж можна тут кого переконати небрутальним арґументом?

Люшня — якраз у Пріма Апріліс 1947 упаде на деякі тверді голови, але — не на те, щоб комусь зробити кривду, скалічивши його до крови, радше, щоб змусити його і наше плюсполітичне і плюспатріотичне і плюсреволюційне запроторене громадянство подумати і — схаменутись.

Тому „Люшня" є першим і останнім номером нашого журнальчику гіркого сміху тієї назви. Але вже незабаром під субтельнішою назвою появиться він знову, щоб карати грішників і розвеселяти душі праведників.

ВЕСНЯНЕ

Надійшла весна прекрасна,
Многоцвітна, тепла, ясна,
Мов дівчина в чарах рож...
Ожили ліси, діброви,
Повно наклепів, обмови,
Мордобитій і погроз.

ЦПУЕ, що є над нами,
Тихо спить над печатками,
Марить щось про закордон...
І хоч скрізь панує горе, —
Йдуть скринінґи і вибори,
Та зганяють людям сон...

Йде борня, киплять роздори,
Мудрий змовк, баран говорить,
Йде в народ крикливий друк...
Замість книг — в нас мур реклями,
Замість преси — бруд і плями,
Замість майстра — то шевчук.

Все не так, як во дни они,
В Унрі бриндзя — пустка дзвонить,
І в політиці багно...
Їздять, крутять, дебатують,
Мир з загибелі рятують,
Хоч погиб він вже давно.

Надійшла весна прекрасна,
Та нехай холера ясна
І її і дивний час!...
Щоб влегшити чорну муку,
Йду панам сказати з КУК-у,
Хай покукають за нас.

Хай не плещуть нам про міти,
А дають афідавіти,
Чи сюди нам, чи туди.
Не пора дрімать в покоях,
Русин був і буде вояк,
Не злякається біди.

За права великі й слушні
Биймо хлам залізом „Люшні"
В час важкий цей, без принад.
Хоч біда, як камінь, тисне,
Хай нам сміх на мить заблисне
І розвіє ввесь наш чад...

Прокіп Окіп.

ДОСТОЙНИКИ

Ох, пане раднику, прийміть...— просив голову українського табору УНРРА на Нойбоєрському замку.

— Нема місця! Виключене! — з впертістю відповіли пан радник.

— Пане раднику, я тут можу мешкати в одній кімнатці зі сестрою. Діти — їх треба одного до школи, другого до садка, нехай чогось навчаться. Якже ж мені їх до німецької...

— УНРРА рішає, не я — вже в дверях сказав радник Зовський.

Ринський залишився самий зі своєю розпукою. Він пішов до УНРРА. Директор слухав його одним вухом.

— Ні — сказав зразу, але потім, почувши про дітей і школу, доказав:

— Окей, якщо вас ваші в таборі приймуть.

Пополудні знову стояв перед Зовським і просив:

— Пане раднику, — показував письмо від УНРРА і говорив про сестру, про біду, про дітей і школу.

— Ви розумієте: Ні! Я маю в таборі місце на 520 людей, а є вже 526.

— Але ж УНРРА...

Минуло три місяці. Ринський післав дитину до німецької школи. Продав жінчин плащ і своє вбрання, і обручки — і якось пхав біду вперед. А тут — тета з Америки таки написала і тепер Влодзьо що другий тиждень дістає нефальшований американський пакунок. Тета прислала афідавіт, а віза й шифкарта вже в дорозі.

Тимчасом — радника Зовського не признали д. п. Він не то, що вже не голова, але взагалі усунений з табору. Ходить тепер по всіх установах, як той шур, і, мовляв, — рятуйте. Смішний, непотрібний діпістський ексдостойник.

Пилип Колючка

КВІТИ І ЖІНКИ

Квіти. Вони є скрізь. На леваді і в лісі, в збіжжі і в ровах придорожніх, в хаті і в городі, навіть на воді і на скалах ростуть собі оті водні лілеї й альпейські троянди і пишаються своєю красою — дивують очі людей. Кожна квіточка, хоч і як їх багато, інакша, ніж друга. Кожна має свій притаманний запах і колір, і кожна тобі подобається. І аж ніяк не можна вирішити, чи приємніший тобі дівичо-невинний запах фіялки, чи маніжний, майже нецьогосвітній орхідеї, чи одурманюючий і розпусний матіолі. Це лише залежить від твого настрою, котру з них ти зірвеш, щоб устромити в бутонієрку.

Квіти — вони нагадують мені жінок. Не тому, що в'януть так само скоро, але — що всі вони такі ж претенсіональні і зарозумілі, як жінки. Така собі незабудька. Здавалося б, що вже скромнішої квіточки від неї і не має, а тут, диви, як назвала вона себе претенсіонально і — аґресивно. Або ті кокетливі красуні троянди, чи ці розреклямовані невинності різноколірові лілеї. Точно, як жінки.

Хоч — і це слід з повною справедливістю підкреслити — квіти благородніші за жінок. Вони ніколи не бунтуються, як їх десять, двадцять чи навіть сто зібрати у китицю і нюхати їх усіх разом та тішитися ними всіма.

А жінки — попробуйте лише скласти собі китицю хочби з двох, отак чорнявої і білявочки, — тоді побачите.

Шкода — бо неодин будяк (також квітка) у китиці довше постояв би в хаті.

Євген Черевань

ПОЛІТИКИ

Один відокремлений достойник, аґітуючи на передвиборчих зборах в одному таборі, щоб його дурний народ обрав у таборову раду, сказав:

„Панове, це правда, ми нікчемні труси, які втекли від боротьби! Але там, у краю, залишилися герої, що продовжують боротьбу".

— Слава! Браво! — вигукнули безкритичні прихильники промовця.

Тоді один приязний для українців чужинець, який був також на цих зборах, запитав свого сусіда:

— Скажіть, будь ласка, кому ці молоді люди гукають „слава" — трусам, чи героям?

Гіякинт Вишиваний

РОЗПУСНА МОЛОДИЦЯ

У світі джиґунів пані Ірина мала свою славу. Бо й справді — в неї були такі ноги, що хоч облизуйся, а стан гнучкий і стрункий, ніби в Данієлі Даріє. Великі, сірі, замрячені очі вміли так ласкаво і благально дивитися на молодих людей, що їм від цього погляду ставало й тепло, і горяче, а серце підсувалося вгору, а уява малювала вибагливі роскоші тонкої розпусти.

Жертвою цих сірих очей став Дизьо, що був високим, сильним, і пристійним брюнетом. Пані Ірина радо сміялася з його дотепів, вгощала його американськими папіросами і окутувала проміннями своїх, неначебто закоханих, поглядів. Раз пішла з ним навіть до кіна, де лише дуже нерішучо зісунула його руку зі свого коліна.

Одного пополудня вона запросила Дизя до себе. Пішов. Викупаний, виголений, у свіжій білизні, наодеколонений, з накантованими штанами і з розпираючою груди й виски солодкою нетерплячкою. Насамперед була кава і тістечка, і папіроси, і розмова. Ірина сиділа на канані, скинувши пантофельки і підібгавши ноги, а Дизьо лакомим поглядом подивляв стрілки панчіх, то алябастрову шию, то груди, що, ніби ґранітні горбочки, віддували суконку.

Потім прийшла багата вечеря. — Дизьо з півгодини відговорював вечерю, двічі поцілував ручку, тричі погладив Іринене коліно, раз поправив їй кучері, що мов снопи соняшного проміння, сіяли як золото, і пахнули, як матіоля.

— Та чи ви здуріли? — накинулась вона на його, — коли він збирався іти додому. Ночувати можете в мене. Бачите ліжко порожнє. Мій чоловік поїхав до Австрії і...

Дизьо зашарівся з утіхи. Вони деякий час говорили про всячину, а потім Ірина вийшла, наказавши йому роздягатися і йти до ліжка.

Закінчення на 7-ій стор.

Відбиванка

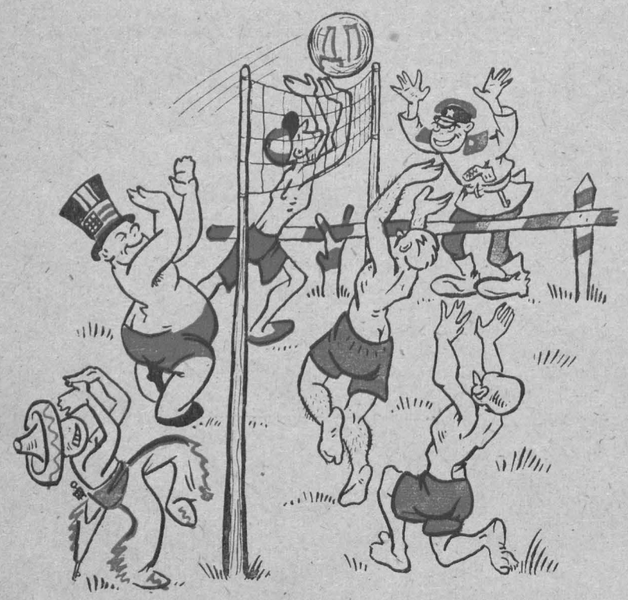

З нагоди свята перемоги над нацистівською Німеччиною аліянти влаштували собі забаву у відбиванку. Замість м'яча вони користуються воєнним трофеєм — Д. П. Гра полягає в тому, щоб мяч не впав на поле грача. Ці веселі змагання продовжуються, а діпі висять у повітрі. Лише один із грачів радо схопив би дп-мяч до себе.

Казка для чемних людей

Там, де сходить сонце, жив колись у величезній червоній пещері страшний п'ятиголовий Змий, що робив кроваві збитки заляканим людям.

Він кинувся на свою першу жертву — дівчину-красавицю, багачку зі жовтосиніми стрічками в волоссі, вдерся гострими кігтями в її тіло, впивався її кров'ю, загарбав її багатства, але ніхто не чув стогонів бідолашньої дівчини. За деякий час червоний Змий схопив другу добичу — молодицю, що її Сарматкою називали, і насильно зробив з неї свою полюбовницю. Вона пручалася, кусала, кликала на поміч свого мужа і його приятелів, але — надаремно. Чоловік молодиці прислав Змиєві подарунки і просив його, щоб тепер він, Змий всесильний, бодай законно повінчався зі Сарматкою. Змий реготався так голосно, аж зорі з неба падали, і вирушав на дальші лови. Він збагатив свій невільничий гарем кралями з ріжних-преріжних країн.

Одного разу він улаштував пир, на який запросив людей з-за озера. Вони приїхали і пили гадине вино. Тоді сказав їм Змий:

— В моєму гаремі немає ще туркені і гречанки. Дайте мені їх, щоб вони прикрашували мої палаци і служили мені!

Але в туркеню був влюблений царевич з країни, де сонце ночує, гречанка ж була приймачкою старого короля островів Лева. Тому сказали вони:

— Не дамо Змиєві, гадові проклятому, ні туркені, ні гречанки!

Змий, довідавшись про це, заревів із люті і скликав усі свої невільниці та наказав їм йому кігті гострити. А тимчасом янголи на небі співають веселу пісню:

Бо війна війною, ха—ха—ха! ха—ха—ха!
Як не заб'є атомова бомба, то невільниці самі тебе задусять...

АВТОНОМІЯ ДЛЯ БЕРХТЕСҐАДЕНСЬКИХ ТУБИЛЬЦІВ

Як про це повідомляє національно-демократично-відокремлююча преса, в таборі „Орлик" у Берхтесґадені підчас виборів у таборову раду в виборчій комісії сиділи — лотиші

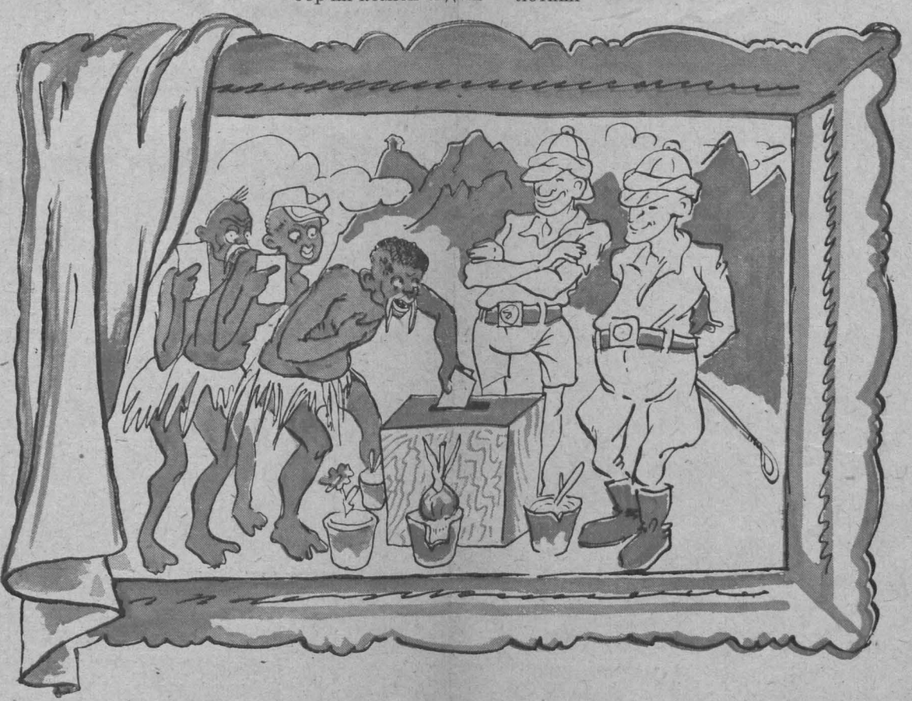

Цю картину, що на виставці діпі-мистецтва здобула першу нагороду, закуплено і подаровано голові ЦПУЕ в подяку за дбайливе і відповідальне керівництво самоуправою українських таборів.

Кохана Унрра

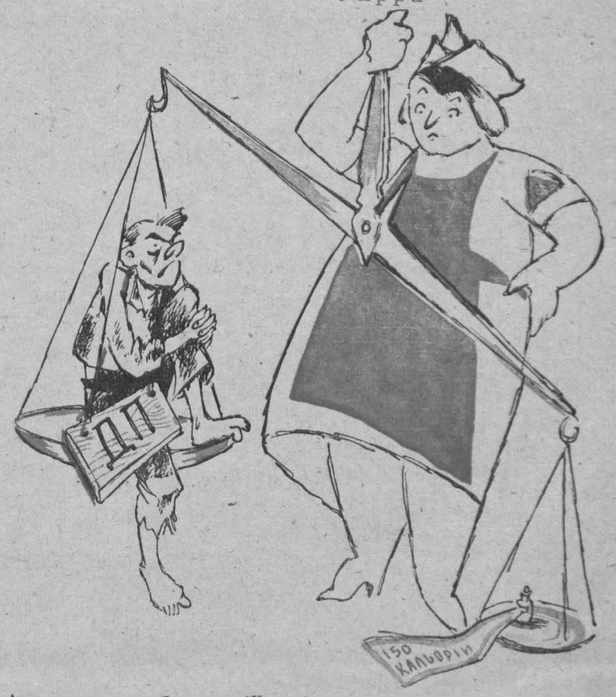

А може ти, голубчику, поїхав би на родіну? Не хочеш, то не спішися, я тебе і так годуватиму — кальоріями.

Запроторений Куме!

Сповіщаю Тебе, що в нашому таборі спокійно. Люди шпарують кальорії і видихують виборче змучення. Вибори виграв народ — кожний голосував, як собі хотів: хто за КУК, а хмо за Україну. Тепер настала в нас справжня демократія – де хто може, то краде, але, як його зловлять, то він зараз усю біду звалює на опозицію.

Потім прийшов скринінґ. Така біда, де все мусить бути насильно, інакше — викидають з табору. В нас він випав добре, бо комісія боялася, щоб ми не розпочали голодівку. Лише один Гриць Горебіда непризнаний за д. п. Це було так. Навчили ми Грицька, як і що говорити, а його Євка мала лише притакувати. Прийшов Гриць до комісії.

— Народився? — питають його.

— Насильно — відповідає навчений Гриць, а Євка доповідає: аякже, паночку.

Потім питають, як приїхав до Німеччини, як робив, їв, як одягався, як сидів у кримінали, а він на все відповідає „насильно" і вже хотів американець окейнути, як йому щось стрілило і він питає Грицька, чи не мав псевдоніма. Гриць витріщив очі, подумав і киває головою:

— Та де там, Боже борони! І Грицьком насильно назвали, не то, щоб...

Але дурна і язиката Євка штовхає Грицька і шепоче так, що всі чують:

— Присягав ти, то скажи правду. То нічого не є, повідж, що мав, аби нас Бог не покарав.

Американець щось знюхав і питає Грицька щераз:

— Мав псевдонім?

— Ні! — а Євка аж ахнула: „Грицю..."

Тоді американець до неї:

— Мав він псевдонім?

— Аякже, паноньку, та мав! Його в нашім селі Яйцуном прозивали.

І через таке дурне Грицька тепер виганяють з табору.

А позатим в нас нічого нового, хіба те, що голова табору зарізав собі таборову свиню, але я думаю, що той крик, який зробила опозиція, лише така політика, бо як у нас менше буде свиней, то це лише ліпше для нас.

Вітаю всім добром

Твій кум Онуфрій.

Дорога Теточко!

Слава Ісусу Христу і Слава Україні! Пишу до Тебе знову листа, бо Ти є найрідніша сестра моєї небіжки мами і я тепер бідний скиталець бачу в Тобі свою останню дошку. Я Тебе щераз прошу за той афідавіт і шифкарту і візу, без чого тут як пес здохну. Я тобі все відроблю і тягарем не буду, бо я є молодий, сильний і файний, та як уже буду в Америці, то напевно скоро вженюся і піду на свій хліб. Тільки поможи мені на початок.

Я Тобі, Тетко Злота, дуже дякую за пакунок, головно за ті американські недокурки. Як посходимося ввечорі на карти, то вже куримо й куримо і Тобі за Твою доброту здоровля віншуємо за кожним разом. Але лаги так через дорогу подерлися, що годі їх було носити. Я їх заміняв у бавора за чвертьлітри горілки, яку випив на Твою інтенцію, а сам далі як той голодранець ходжу.

Ґазети у вас дуже гарні — великі і є що читати. Тільки, що там у вас так дуже люди мрут, чи що — з усіх ґазет видиш іно самі похоронники, аж страшно. Ти пишеш мені, що ви американці нас не дуже то до себе хочете. Тетко, то неправда, Ти не бійся, та яка ми там для вас конкуренція. Ми всі тут такі дурні й незарадні, куди нам там до вас — от лише поможіть, а там уже будемо якось бідувати, аби тільки в Америці.

І ще одно: Пишеш мені, Тето, що Ти там в Америці зложила на нас бідних скитальців 27 центів і хочеш, щоб Тобі написати, що я від тої опіки дістав. Нічого я, Тето, не дістав. Шкода лише Твого доброго серця. Ліпше піди — тай відбери ті гроші, бо вони пропадають на марно, як то кажуть, в повітрі, а твій сестрінок тут з голоду пухне. Все через ту прокляту війну і тих большевиків, що всюди лізуть. Цікаво, чи вони і до вас прийдуть?

Цілую Тебе Твій

рідний сестрінок

Андрух Смирний,
син Оленки, Твоєї сестри.

Хожденіє Марка Неповторного

На український світ я народився в чесній хліборобсько-патріотичній сім'ї. Виховувала мене мама так добре, як лише вміла. Коли я виріс, належав до всіх наших просвіто-рідношкільно-сільсько-господарських товариств, де з браку заможности був звільнений від членських вкладок.

Але до політики я не встрявав, бо нащо мені було біди. Відомо, які ті поляки були: могли до криміналу посадити або пацифікацією штани, а то й шкуру під ними порвати.

А як зараз по німецьких бомбах прийшли єдинокровні громи, то я дуже боявся, бо мій тато мав чотири морґи поля, а того в них мати не можна. Але я зробився безбожником і в нашім колгоспі викосив за день півтора морґа сіножати і таким чудом якось пройшов поміж той червоний град. А тут, ледве чоловік до одних трохи привик, а вже прийшли другі — також визволителі. Ми тоді дуже втішилися, думали... — та, як єґомосцьового сина забрали до криміналу, а нашому старості німецький фрайтер повибивав зуби, то нам стало ясно, що ми ані „бе", ані „ме", але якесь „ґе-ґе"! Я тим так засмутився, що з журби випив літру горілки, яку ще за переходової влади стягнув з бакалії. Коли витверезів, то знову дуже боявся і навіть пішов до сповіди і помирився з Богом, щоб мене не покарав, але це нічого не помогло. Одного вівтірка я поніс до Львова трохи масла й кілька яєць заміняти на вбрання для себе і на фортепіян для моєї Марусі і тоді мене зловили німецькі гицлі, завезли просто до Баварії та дали до бавора на роботу. То я робив, як жидівська коняка — голодний, битий, зранку до вечора. Але зате, як знову прийшли визволителі і сказали мені „окей", то я за всю свою кривду як окейнув свого бавора поміж очі, аж мені самому жаль його стало. Потім я працював в американців, на кухні і магазині, і навчився в них демократії.

Тепер я вже політикою займаюся, бо з того можна навіть краще жити, як зі спекуляції. Зрештою, політика, то і є панська спекуляція вищого ґатунку.

Я вибрався в хожденіє по всіх партіях. Прийшов я до УНДО. Думаю — все то колись вони навіть декого на державну посаду могли влаштувати. Шукаю їх, розпитую, розглядаюся — так і нікого не найшов. Сторож сказав мені, що їх є щось кілька чоловік, але одні пішли до Куку, а другі до Угавери.

— Ет, — гадаю собі — я їм і не дивуюся, нині кожний думає, якби то йому до Америки перешварцуватися. Але, хто тут буде за Україну терпіти?

Пішов я до тієї нової багряно-бумеранґової партії. Питаю — хто вони такі і чого хочуть, а вони мене за обшивку, побили і нагнали. Ми вже тебе знаємо, кажуть. Тоді я пішов до соціялістів, але там, як почали мені пояснювати, чого вони хочуть, а чого не хочуть, то я так і до решти здурів і дурним пішов до гетьманців. Тут прийняли мене чемно, зразу видно, що то родовиті пани, хоч і штани на них подерті, але вони також нічого не варті, бо допіру чекають на гроші з Америки, та чи то вже один чекав і не дочекався.

До мельниківців я вже не ходив, бо вони на УПА не збирають і певно також не мають грошей. Пішов додому, сів і думаю:

— Ще завтра спробую в Куку. Там їх щось вісім, то якби кооператива, може їм якийсь політичний крамар потрібний.

Нараз — хтось постукав у двері. До кімнати зайшов чоловік.

Він сів. Ми розговорилися.

Так я став безпартійним, але — моя партія є за кров для України і за демократію, і проти Куку, що є розбивачем національної консолідації, і проти мемеків, яких нема, бо є лише ми, що хочемо бути окремо.

Отак я і діло корисне роблю, і в нашому таборі займаю пост маґазинера, бо ми виграли вибори і влада в наших руках.

Данило Тихий

ПОЛІТВИХОВАННЯ

Трибуна до **Часу**: Тобі захотілося коаліції?... Я вже тебе, смаркачу, вилікую від опортунізму!...

РОЗПУСНА МОЛОДИЦЯ

(Докінчення з 3-ої стор.)

— Тепер відверніться до стіни і заплющте очі — наказала та почала і собі роздягатися. Дизьо послухався лише наполовину, бо кавальчиком одного ока він таки підглянув Ірусю, як вона, ніби лісова фея, у селєдиновому десу, з розпущеним волоссям стояла біля свого ліжка, як потім зарожевіло пахуче тіло і як воно знову сховалось у довгу голубу нічну сорочку. Врешті все аж до шиї накрила ковра.

— А тепер розкажіть Ірусі казку, таку гарну і страшну, на твердий сон — промовила розпещено, ніби маленька дівчинка.

— Про княжну і царевича?

— Ні, про курочку рябу і про бабу Яґу! — відповіла.

Згасили світло. Дизьо пробував щастя. На жаль — безуспішно.

Рано Ірина була ввічлива і дбайлива.

— Дизю, маєте для мене трохи часу? — запитала. — Бачите, мій чоловік поїхав, лишив мене...

Ага! — подумав утішений Дизьо — тепер...

— Тільки нікому не кажіть, ради Бога, знаєте люди...

— Що ви, Ірусю, я ж джентлмен!

Вона схопила його за руку і потягала за собою.

— Ходіть — шепнула. Сходили в пивницю. Темно. Йшли напомацьки. Так близько біля себе, що відчували тепло своїх тіл. Тут твоє гніздечко — думав Дизьо. Він власне хотів схопити її в обійми, як загорілося світло. Глянув до краю здивований. Вони стояли в дроворубні.

— Дизю, — промовила солодко Ірина — нарубайте мені дров. Бачите, мій чоловік такий недбалюх, лишив мене, поїхав, а я сама не можу...

Дизьо зрозумів. Він схопив сокиру в руки і з накипілою люттю і встидом рубав і рубав, і рубав.

— Так вам красно дякую! — щебетала пані Ірина при прощанні, а він ніяково усміхнувся і сказав:

— Але я є, властиво, безсердечно ошуканий!...

Іриней Відьма.

КОМУНІКАТ

ГУПР повідомляє наше Шановне Запроторене Громадянство, що вона за час свого існування відбула 117 засідань у справі компактного переселення українських запроторенців за океан, 29 разів намагалася одержати авдієнцію у відповідного американського підпоручника, раз навіть два члени Президії ГУПР були прийняті секретаркою згаданого достойника на 5-хвилинній розмові та що незалежно від того ГУПР роздобула для наших скитальців

200.000 афідавітів

до Таджикістану та на близький і дальший схід. Переїзд безплатний. Ніякі комісії непотрібні. Переселенці зараз по приїзді зрівняні в правах з туземним населенням. Реєстрація відбувається у всіх відділах ГУПР, але реєструються лише ті, що заплатили усталену вкладку.

Техсекретаріят.

Кооператива Українських Капіталістів

створена при допомозі наших братів з Америки й Канади

приймає

вклади доброї волі, громадської відповідальности і народного солідаризму на високі проценти;

дає

моральний кредит на провідництво серед мас. Гіпотечного забезпечення не вимагається.

Дирекція.

Доробкевич: А 70% дасьте?

КОНКУРС

З метою плекання внутрішньо-національної дисципліни наш Найвищий Громадянський Суд розписує конкурс на найґрунтовніше побиття анархістів, які не підчиняються вирокам Суду.

Розписані такі три нагороди:

1) Афідавіт до Канади,
2) Цуцуґсґенеміґунґ до Мюнхену і
3) Пачка американських папіросів.

Участь у конкурсі можуть приймати всі фізично справні українці й українки, за вийнятком професіоналів — відокремленців з Фюріхшуле і впорядчиків з Мюнхенського комітету.

В склад жюрі входять визначні лікарі, боксери, а також представники наших політичних партій.

ДИВОГЛЯД

З нагоди уродин голови табору „Орлик" у Берхтесґадені, управа цього ж табору наказала шкільній дітворі, учителям, службовцям, виділам товариств і всім мешканцям згуртуватися на урочистому святі побажання Пану Голові многая і благая літа. В обох церквах мали відбутися молебні в наміренні ювілята.

„Люшня" і від себе бажає кацикові берхтесґаденських неґрів з нагоди його особистого свята крихітки розуму і почуття пристойности.

Посмертна згадка

Ділимося зі всіми сумною вісткою, що далеко від Рідної Землі, на непривітній скитальщині, змордований війною, в наслідок до- і відокремлючого струму згинув траґічною смертю Наш Найдорожчий Опікун

Здоровий Розум,

якого похоронено на шпальтах української преси. Брак Покійника болюче відчувають усі наші політично-громадські провідники.

Хай Йому легкою буде газетна плахта, на яку ллють свої гарячі сльози

Обездолені Сироти.

„Люшня" — одноднівка гіркого сміху. Накладом Вид. Спілки "Скоморох". — Редактор Євген Черевань. Ціна примірника 1 ам. честерфілд.

Друк С. Слюсарчук Мюнхен

With permission of UNRRA Team 1066

Що це таке?

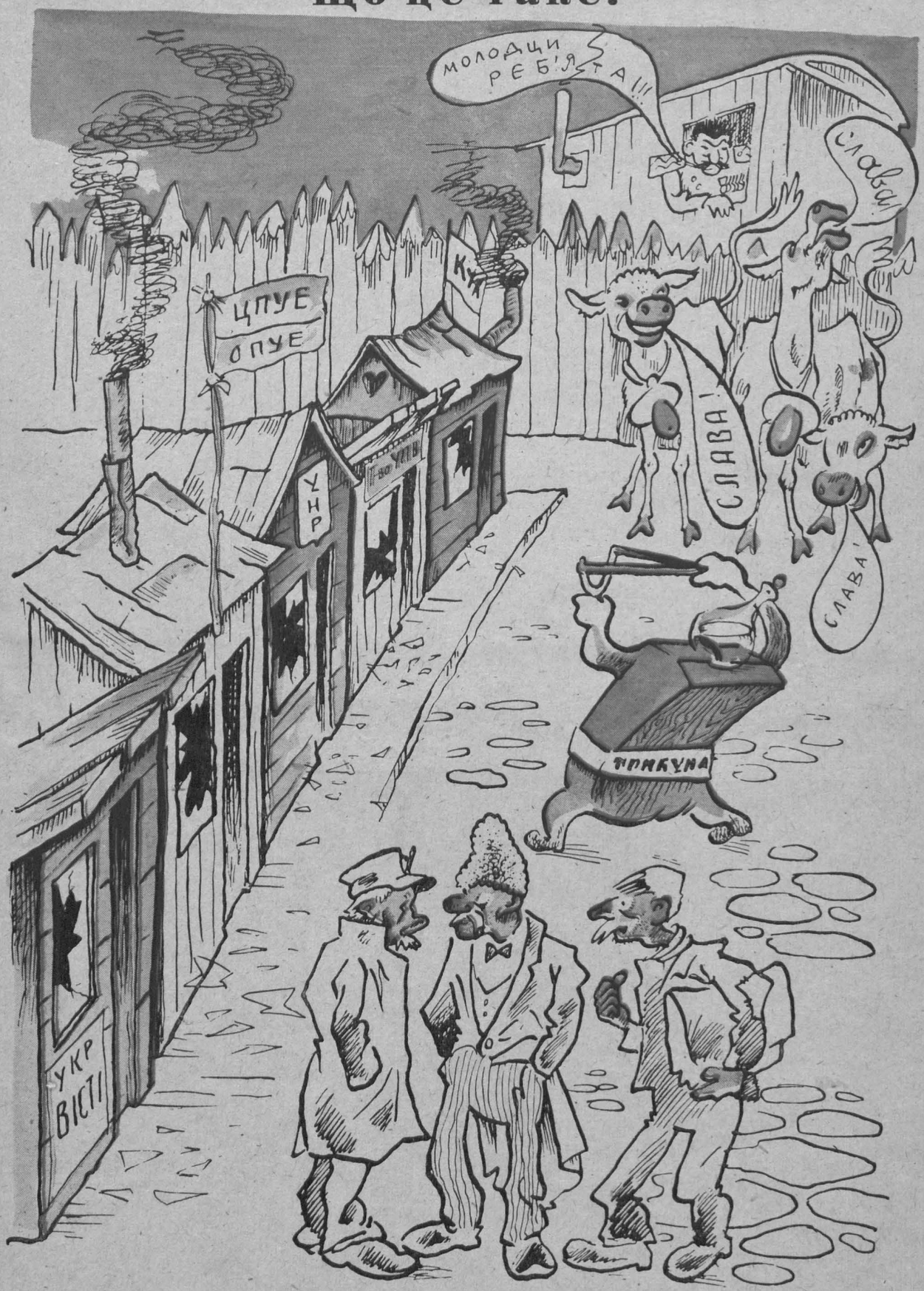

Хто розв'яже цей ребус, отримає в нагороду здоровий глузд у громадських справах. Розв'язки слати на адресу „У. Т.". Навчені досвідом — на щастя чужим — радимо під розв'язками підписуватися псевдонімом, бо можна також отримати цеглою по голові.